

Umudun Bittiği Yerde

— ecem-gokce-- · 11 Şubat 2010

Karanlık bir sokağın ıslak zeminine atılan,
en umutsuz adımların sesi bu duyduklarım...
Ne zamandır yazamaz, paylaşamaz olmuştum hislerimi;
ve dökemez olmuştum içimi mısralara...

Vakti geldi sanıyorum...
Özlemle hüznü bir arada yaşamanın;
Her saniyede biraz daha hasret kalmanın;
zihninde tekrar tekrar canlanan tüm güzel anılara...

Bu gece yağmuru değil;
Çağlayanı bastırın hıçkırıkları;
Ateş gibi yakan gözyaşlarını dinliyorum; her düşüşünde kalbime...
Ve boş gözlerle izliyorum seni;
Dolduramadığı yerini hiçbir şeyin...

Yazmıyorum çoktandır...
Bilmiyorum nedenini...
Belki de alıştım yalnız kış akşamlarına; belki kaybettim bana ait her şeyi...
Sevinci, özlemi ve bende olduğu kadar beni...

Ne bileyim ben?
Sanki hayatın sınırlı anına gelmişim gibi...
Hiçbir şey zevk vermez, hiçbir anlam ifade etmez olmuş...
Acı da duymuyorum, üzüldüğüm şeyden bihaber.
Göğsümde bir sancı; ellerimle ovuşturup,
hafiflemesini ister gibi, alaycı bakışlarla bakıyorum kendime aynada...

Gördüğüm ben değilim!!

Yeni umutlar taşıyabileceğimi bilsem;
En derin karanlığa meydan okur cesaretim...
Kalemimden vazgeçemem ama; yazarım eskimiş hayallerin üstüne; dünkü beyazlar yerine...
Çünkü;
Beyaz ancak dündedir; dünse, çok uzakta...

Nereden geldiğini bilemediğim melodilerin notalarında unutuyorum;
Ruhumun her bir parçasını...
Ve ;
Yürüyüşüm değişiyor gitgide...
Her yer sakin; yollar, sokaklar...
Ve hiç ayak basılmamış; hiç anı bırakılmamış kaldırımlar...
Belki bir ışık görsem; yeniden başlayacak kaldığı yerden...
Lakin ne bir zerre kıvılcım,
Ne küçük bir tebessüm var yüreğimde...
Her adımda telaş; her çizgide ağırlaştığını hissettiğim göz kapaklarım...

Yalnızca bir adım daha kaldı belki...
Sadece bir adım...
Ama bense gittikçe uzaklaşıyorum, ömrümün başladığı yerden...
Ve ısrarla sorgulayan duvarlarda endişeli bakışların izleri...

Konuşamıyorum çoktandır...
Yazamıyorum nedense...
Belki de paylaşmak gelmiyor içimden...

Ama bildiğim bir şey var ki;
Karanlık bir sokağın nemli havasına ayak uydurmakta zorlanan,
Gerçeğe dönmesi zor hayallerin, umutların bittiği çizgiye atılan,
Son adımların sesi bu duyduklarım...
Ne aşk kokan mısralara benzer; doyumsuz,
Ne de kalbinin ritmi kadar vazgeçilmez...

Anlayamadığım bir his var içimde...
Buğulu camlardaki su damlalarına bir dokunuversem yolunu bulacak;
Bir sarılsam kalemime; ani bitişlere uğramaksızın karalayacak;
Belki; özlemimi dindirecek birbirini kovalarken dakikalar...

Ama ;
Duyamıyorum yüreğimin sesini şimdi...
Tekrar mı yazıyorum ne?
Farkında olmadan, bilmeden konuşmadan...
Ve her harfte beni bırakarak...

Sığdırabilmek istemiyorum oysa hayallerimi satırlara...

Geri dönse yağmurlar bulutlara;
Tohumlar yeniden toprağa karışıp, hayat balsa en baştan...
Tüm neşesini doldurarak odama; şafak yeniden aydınlansa...
Ve rüzgârın sona eren ıslığı; tekrar okşasa ruhumu;
Aynı müzik ve aynı ritimle...

Gözlerini hayata yeni açmış bir bebek gibi;
Yeniden başlasa gün; güneşin doğuşuyla beraber...
Var olmanın ,yok olmanın telaşına aldırmadan;
Yine bizim olsa güzel olan her şey...
Ve sevdiklerin sana senden yakın...

İşte o zaman anlatırdım yeşili, maviyi; ilkbaharı, yazı...
O zaman seyredirdim keyifle söyleşen martıları, gemileri, Boğaz'ı...

Ve;
Yeniden yaşansa dün...,
O zaman;
O zaman elbet yazardım;
Bıkmadan , usanmadan...
Korkmadan yazardım;
Aldırmadan, pişman olmadan...
Ve o zaman;
Gerçekten gönlümce yazardım;
Asla;
Asla sıkılmadan yaşamaktan...

ECEM GÖKÇE SEYHAN

Mayıs/09